

Alice Claytonová

Sexy HOTELIÉR

Od autorky
bestselleru
NABÍJEČ!

„Skvělá rovnováha
srdce, humoru
a příběhu.“

THE PEOPLE

Mladá fronta

Sexy hoteliér

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Alice Claytonová

Sexy hoteliér – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

alice claytonová

**SEXY
HOTELIÉR**

alice claytonová

SEXY HOTELIÉR

MLADÁ FRONTA

Přeložila Alžběta Vargová

Copyright © 2017 by Alice Clayton
Translation © Alžběta Vargová, 2020

ISBN 978-80-204-5685-4 tištěná kniha
ISBN 978-80-204-5781-3 ePub
ISBN 978-80-204-5783-7 Mobi
ISBN 978-80-204-5782-0 PDF

*Věnováno Hotelu Mohonk,
kde se inspirace stala skutečností.*

kapitola jedna

„Partnerka?“
„Partnerka.“

„Partnerka?“

„Partnerka.“

„Partnerka?“

„Dokud neuděláš něco s touhle selektivní hluchotou, tak ne. Opravdu ti, Claro, nabízím, že z tebe bude partnerka.“

Ježkovy zraky.

Seděla jsem naproti svému nejoblíbenějšímu dospělému na světě a mezi námi se nacházel asi metr mahagonu. Tím dospělým za stolem byla moje šéfová a právě mi sdělovala, že pokud se mi s novou zakázkou podaří udělat díru do vesmíru, tak mě povýší na partnerku.

Nádech. Výdech. Nádech. Výdech. Tohle byla jedna z těch chvil, o kterých čtete v románech, když hrdinka později vzpomíná na minulost a pak ukáže prstem na jeden jediný konkrétní okamžik, jako by to byla medaile ve vitríně, vytáhne ji z nudy všedních dní, vybarví ji a ozdobí třpytkami a možná přidá i jednorozce. Až jednoho dne budu vzpomínat já, řeknu si: *Tohle byla ta chvíle, kdy se můj život změnil. Všechna ta dřina a hodiny a víkendy v kanceláři a prošvihnutá rande a mejdany, na kterých jsem nebyla, krev a pot a slzy za to stály, protože jsem se dostala až sem, k téhle chvíli, do bodu právě teď, kdy jsem konečně udělala zářez, který je skutečně můj.*

Barbara se usmála. Pozorovala, jak se to snažím vstřebat, a nejspíš i poslouchala, jak se mi v hlavě otáčejí kolečka. Od chvíle, co mě najala, už uplynulo pět let a šest měsíců. Vzala mě pod křídla a všechno mě krok za krokem naučila. A teď mi podávala klíče k tomuhle království. Budu partnerkou v jedné z nejznámějších a nejrespektovanějších brandingových agentur v zemi. Pokud ovšem...

„Takže když hotel Bryant nakopnu do dvacátého prvního století, bude moje jméno na hlavičkových papírech?“

Přikývla. „Přesně tak, holka.“

Výdech. Nádech. Výdech. Nádech.

Usmála jsem se. „Vyzírám hned zítřka.“

Neměla jsem auto. Na tom není nic divného vzhledem k tomu, že jsem byla osmdesát procent roku někde na cestách a doma v Bostonu jsem mohla kamkoli dojet pěšky. Doprava v Bostonu je taková noční můra, že jsem v televizi preventivně přepnula na jiný kanál každé, když se v ní objevila reklama, která se mě snažila přesvědčit, abych se rozloučila s trochou pracně vydělaných dolarů a konečně si koupila vlastní bourák.

Přesto jsem řídila ráda, a kdykoli se mi naskytla příležitost k dlouhodobější práci jinde, brala jsem za vděk jakoukoli záminkou k tomu, abych se mohla posadit za volant. Navíc upřímně řečeno „dlouhodobější práce jinde“ v podstatě definovaly můj život.

Teď ze mě ale (dá-li pánbůh) měla být partnerka ve firmě, pro kterou jsem žila a dýchala. Je tohle skutečnost? Fakticky se to děje? Je to...

„Hlavně natankujte plnou nádrž, jasný?“

Zpátky do reality. Na parkovišti autopůjčovny na kraji města jsem si už vysnila budoucnost na deset let dopředu, zatímco mě nějaký kluk poučoval o tankování.

„Jasný, jasný. Benzín, plná nádrž. Chápu.“ Pohládila jsem střechu béžové corolly, která mi ode dneška měla dělat společnost. Solidní. Bezpečná. Spolehlivá. Zoufale nudná. „Můžu už jet?“ těšila jsem se, až konečně vyrazím. Cesta k hotelu Bryant měla trvat jen čtyři hodiny, ale já si to tam chtěla obhlédnout ještě před večerí.

„Jo. Kam se chystáte?“

„Catskillské hory, kousek od New Yorku...“ zarazila jsem se a otočila hlavu. Moji pozornost totiž upoutalo auto, které právě vyjíždělo z myčky. Začátek jara na Severovýchodě je ostudou matky přírody – zima, bláto, šedá deprese –, ale když se k nám jako ve zpomaleném záběru přibližoval tenhle nádherný lesklý červený kabriolet, připomněl mi, jak svět vypadá v létě. Nemohla jsem na něj přestat zírat. Byl odvážný, suverénní, namyšlený a naprosto zbytečný.

A taky tisíckrát zábavnější.

Kluk sledoval můj pohled a obdivně nadzdvíhl obočí.

Ukázala jsem prstem. „A kolik stojí tohle?“

„Hezky.“ V jeho očích jsem nejspíš o pár centimetrů povyrostla. Narodila jsem se o sedm týdnů předčasně a vždycky jsem byla spíš drobnější. Abych bojovala s občasnou jarní sprškou, měla jsem

na sobě černé legíny, černé holínky, ve kterých jsem doslova plavala, i když to byla nejmenší velikost na skladě, a černou pláštěnku. Opravdu jsem vypadala jako někdo, kdo patří do běžové corolly.

Pod tou pláštěnkou se však skrývalo těsné třešňově rudé tričko. A pod legínami zase hedvábné, třešňově rudé kalhotky. Když jsem si sundala kšiltovku a prohrábla své krátké mikádo, které se rázem proměnilo v blondaté bodliny, pootevřela jsem třešňově rudé rty.

„Jo, tohle bych chtěla.“

O dvacet minut později jsem vystřelila z Bostonu v nadupaném třešňově rudém sportáku, pevně odhodlaná udělat do vesmíru takovou díru, že bych si nakonec i jeden takový mohla koupit do své třešňově rudé sbírky.

Partnerka úspěšné agentury si přece zaslouží něco extra, nebo ne?

* * *

Partnerka by ale taky mohla vědět, že vyrazit v nadupaném třešňově rudém sportáku na silnici, kde fouká vítr a které jsou samá zatáčka, sůl, led a díry, není zrovna nejlepší nápad. Přesně proto jsem se nikdy nerozhodovala na poslední chvíli, nikdy nedělala nic impulzivně. V jednoduchosti je krása a řízení blázince jsem raději přenechávala své nejlepší kamarádce Natalii Graysonové. A taky své druhé nejlepší kamarádce Roxie Callahanové, která Natalii v případě potřeby skvěle zastoupila.

Natalie a Roxie. My tři jsme se potkaly před lety v kuchařské škole v Kalifornii. Bylo nám osmnáct a potřebovaly jsme změnu. Roxie z nás jediná měla skutečně kuchařský talent, a i když jsem si rok v Kalifornii moc užila, rychle mi došlo, že vaření pro mě vždycky bude tak maximálně koníčkem. Takže jsem si sbalila kufry a vrátila se zpátky do Nové Anglie. Natalie s vařením učinila podobnou zkušenost a také se vrátila domů, na Manhattan, o němž byla skálopevně přesvědčená, že patří jen jí.

Roxie zůstala v Kalifornii, kde se z ní stala soukromá šéfkuchařka celebrit. Do rodné hroudy, městečka Bailey Falls, se vrátila až poté, co se její kariéra zhroutila kvůli šlehačce, která se změnila na máslo v ten nejhorší možný okamžik. Tohle máslo jí však navždycky změnilo život a díky němu mohla naplno ocenit kouzlo svého rodného města. Města, které v době, kdy byla pryč, přivítalo s otevřenou náručí také Lea Maxwella – muže, který dosud vládne jejímu srdci.

Jako druhá padla městečku za oběť Natalie. Tuhle skrz naskrz městskou holku pohltila černá díra půvabu venkova. Oficiálně pořád žila na Manhattanu, ale neoficiálně jí na to nikdo neskočil, protože nedávno začala i přes týden přespávat sto padesát kilometrů severně v náručí Oskara Mendozy, majitele Mlékárny Bailey Falls a jediného muže, kvůli němuž byla ochotná vystrčit nos dál než do Bronxu.

A já měla zatím namířeno přímo do onoho osudného městečka, jež bylo zároveň i sídlem hotelu Bryant, který jsem měla za úkol zmodernizovat, přetvořit a nakopnout.

Roxie a Natalie byly bez sebe nadšením a myslely si, že jakmile v té oáze malebnosti strávím nějakou dobu, zamiluju se do ní stejně jako ony a rozhodnu se tam zůstat.

Nikdy jsem nezůstávala. Nikde. Líbilo se mi být pořád na cestách a potkávat nové lidi. Ohrát se všude jen tak dlouho, abych mohla pořádně dloubnout do něčeho, co bylo kdysi úžasné a teď potřebovalo trochu štávy. Jakmile bylo hotovo, zvedla jsem kotvy a vyrazila jinam.

Měla jsem byt. Měla jsem v něm věci. Na schránce bylo moje jméno. Domov jsem ale neměla.

„Moc si nevybaluj, dlouho tu nepobudeš...“

Zamrkala jsem. Stála proti slunci a její hlava tvořila něco jako zatmění, takže jsem neviděla rysy její tváře, ale bylo mi jasné, že se v ní zračí unavená rezignace. Byla jsem jen další dítě v domě, který jich byl plný. Plný dětí s nevybalenými kufry...

Potřásla jsem hlavou, abych se zbavila té vzpomínky, a pevně stiskla volant. Úspěšné ženy v lesklých kabrioletech nemyslí na minulost. Myslí na budoucnost. Zastavila jsem u benzínky, abych si na cestu koupila kafe a projela svůj cestovní playlist. Fleetwood Mac, jasná volba.

„You can go your own way...“

Jo, to je moje.

* * *

Po třech hodinách jsem odbočila z dálnice na silnici, která mě měla zavést do Bailey Falls a přímo k hotelu Bryant. Vypnula jsem muziku a nasadila soustředěný výraz.

Přišel čas na přemýšlení. Představila jsem si, jaké to asi je, když nad celou vaší rodinnou historií visí hrozba demoliční čety. Kdykoli jsem brala nějakou zakázku, brala jsem na sebe i tohle. Nebylo to jen pár měsíců práce. Byl to životní styl. Navíc nikdy nešlo jen o jednu rodinnou historii, ale o všechny zaměstnance, kteří s ní byli spojeni úplně stejně jako ti, co měli název hotelu na vizitkách. Rodina Bryantových byla teoreticky malá, ale prakticky obrovská. Moje práce znamenala zachránit pracovní místa nejen nositelům příjmení Bryant.

Bryantovi tuhle nemovitost vlastnili téměř sto padesát let. A jako spousta jiných rodinných hotelů přehnaně spoléhali na „ale takhle se to dělalo vždycky“, což v dnešní době přestává fungovat. Všichni dnes plánují dovolenou pomocí Yelpu a TripAdvisoru a špatné hodnocení může takový hotel úplně zničit. Hotel Bryant jich v posledních letech pár dostal. Když k tomu připočteme nedávnou ekonomickou krizi a spořivé dovolenkáře, mohli Bryantovi o svůj nádherný hotel přijít. Pokud ovšem...

* FANFÁRY *

Nezasáhnu já. Což tedy zasáhnu. Protáhla jsem se, prokřúpala si klouby a soustředila se na poslední úsek cesty. Čekala mě práce.

* DALŠÍ, ALE STEJNĚ PŮSOBIVÉ FANFÁRY *

* * *

„Melanie Bixbyová, mám tu rezervaci,“ vyklonila jsem se z okýnka k budce hlídače. Když jsem vyslovila svůj pseudonym, ani jsem nemrkla. Byla to jen otázka zvyku. Kdykoli jsem se totiž v hotelu nahlásila pod svým skutečným jménem, nikdy jsem nezjistila, co se tam opravdu děje. Ke Claře Morganové se všichni chovali jako k hvězdě. Clara Morganová dostala ten nejlepší pokoj. Claře Morganové posílali šampaňské. Veškerý personál do posledního číšníka se mohl přetrhnout, aby slečně Claře Morganové popřál dobré ráno, odpoledne nebo večer.

Zato Melanie Bixbyová byla úplně normální host a všichni se k ní chovali naprosto normálně.

„Bixbyová, Bixbyová... Á, tady vás mám, slečno Bixbyová. Moment, hned dostanete parkovací lístek.“ Za chvíli se hlídač vrátil s průkazkou, kterou položil přímo přede mě na palubní desku auta. „Tuhle kartičku si nechte tady, my takhle rozlišujeme hosty, kteří tu přespávají, od těch, co mají jen jednodenní vstup.“

„Jednodenní vstup?“ předstírala jsem, že nevím, o co jde.

„Ano, kolem hotelu Bryant jsou totiž nejlepší cyklistické trasy a stezky pro pěši v celém okolí. Za třicet pět dolarů tu tak můžete strávit celý den. Nemáte sice přístup do budovy hotelu, ale na konci pozemku je moc pěkné malé občerstvení.“

„Chodí sem mimo sezonu hodně lidí?“

Hlídač vzhlédl k nebi a poškrábal se na bradě, jako by zvažoval odpověď. „Moc ne, slečno. V létě jich sem chodí dost, ale když je zima a prší – jako třeba dneska –, je těžké lidi dostat sem nahoru. Před pár týdny jsme tu měli pořádnou bouřku a... No vidíte, já si tady takhle plácám a vy už pospícháte nahoru! Držte se vpravo a silnice vás zavede až k hotelu.“ Přátelsky se na mě usmál a u očí se mu objevily drobné vrásky. Zamával mi.

„Díky!“ Zavřela jsem okýnko, protože zase začalo pršet. Chladný jarní deštík se rychle měnil v něco, z čeho se do večera stane břečka.

Držela jsem se vpravo, jak mi hlídač poradil, a pomalu zdolávala zatáčky. Silnice se vinula k vrcholku hory. Odpolední nebe se zatahovalo bouřkovými mračny a na zem se snášelo stále temnější šero. Po levé straně byl svah porostlý stromy a hustým ostružiním, které bude za necelý měsíc nádherně zelené. Po pravé straně byl prudký sráz a stromy tam ustupovaly impozantním, nebezpečně působícím balvanům. Všimla jsem si pěšiny v lese, která byla evidentně určená hotelovým hostům.

Pěší turistika tu musí být něco úžasného.

V duchu jsem si poznamenala, abych si všechny trasy prošla, ještě než začne sezona. Pokračovala jsem dál do kopce, z kterého se rychle stávala hora. Stěrače měly proti dešti co dělat. Projela jsem poslední zatáčkou a konečně uviděla hotel.

Nebo alespoň jeho část. Obrovitost komplexu totiž dosahovala takových rozměrů, že jsem ji prostě nemohla pojmut přes čelní sklo svého mrňavého, nepraktického a pro horský terén naprosto nevhodného sportáku. To, co jsem viděla, však bylo opravdu něco.

Projížděla jsem pod smutečními vrbami, které stály podél silnice jako vojáci. Jejich větve se nad silnicí klenuly a vytvářely jakýsi tunel.

V létě to musela být nádhera. Ale teď na konci zimy a na mimořádně hnusném začátku jara se ty holé větve prohýbaly pod tíhou deště. To nebylo zrovna přátelské uvítání.

Otřásla jsem se a pokračovala tunelem z větví, na jehož konci mě čekal další výhled na hotel. Najednou se přede mnou objevilo východní křídlo, které čnělo vysoko k nebi. Za zdejší největší lákadlo mohl být považován buď výhled na hory na západní straně, nebo výhled na jezero na východě. Napočítala jsem šest, ne, sedm pater, která šplhala do chladného nebe. Zpomalila jsem, abych si tenhle architektonický skvost pořádně prohlédla – kámen a leštěné dřevo, asi sekvoj, zelené okenice, vysoké šedé komíny. Obdivně jsem hvízdla a znovu přidala plyn, abych konečně projela temným hvozdem, který pozemek obklopoval. Minula jsem několik stodol, stájí a upravených zahrad. Koutkem oka jsem zahlédla i okraj golfového hřiště.

Potom se silnice znovu stočila a už jsem se blížila k parkovišti. Prudký déšť mě utvrdil v tom, že radši počkám na obsluhu. Dupla jsem na plyn a zamířila ke krytému vjezdu.

Dupnout na plyn v dešti, který má blízko ke sněhu, není dobrý nápad ani v nudné béžové corolle. A v lesklých červených kabrioletech s náhonem na zadní kola se to už vůbec nedoporučuje. Dostala jsem smyk, zadní kola jako by mi chtěla ujet opačným směrem. Zuřivě jsem sevřela volant a snažila se to vyrovnat. Přehnal jsem to. Prudká otočka. Koutkem oka jsem zahlédla muže v zelené pláštěnce a klobouku, který na mě mával a něco křičel.

„Pozor!“ vykřikla jsem.

„Zastavte!“ vykřikl on.

Najela jsem na obrubník a jen o několik centimetrů minula toho chlapa v pláštěnce, který na poslední chvíli uskočil stranou a zahučel přímo do křoví.

„Panebože,“ zašeptala jsem do ticha. Přes neúnavné stěrače jsem uviděla pár nohou v holínkách, které kopaly do vzduchu. Křoví se divoce zatřásl, když se ten muž, kterého jsem právě málem srazila, snažil dostat ven. „Panebože!“

Vyskočila jsem z auta a doběhla k houští, z něhož se snažil vyprostit. „Omlouvám se, jste v pořádku? Ježíšikriste. Promiňte!“

Jeho pláštěnka, kterou zdobil nápis *hotel Bryant*, se zachytila za větev. Klobouk mu spadl z hlavy a teď mu na šňůrce povlával kolem krku. Ke všemu mu chyběla i jedna holínka.

„Kristova noho!“ zvolal a tahal přitom za větev, která mu překážela.
„Pomůžu vám!“ natáhla jsem ruku do křoví.
„Ne, ne, ne, myslím, že už jste toho napáchala dost,“ vyjel na mě.
„Nechte mě alespoň...“
„Nechte to být.“
„Asi jsem našla, kde se to zachytlo, jen prostě...“
„Nechte toho, roztrhnete to, to je v pohodě, to je... Pozor!“
Větev se uvolnila, vzala s sebou polovinu pláštěnky a přitom ho ještě praštila do hlavy. Potom se konečně vrátila do původní pozice.
„Ale ne... Moc mě to mrzí.“
„To. Je. Dobrý,“ procedil skrz zaťaté zuby.
Oba jsme na sebe zírali. Tvářil se frustrovaně a mně bylo strašně.
Sepnula jsem ruce za zády a pokusila se o nevinný úsměv. „Takže kde se mám ubytovat?“

kapitola dvě

Ukázalo se, že chlap, kterého jsem málem srazila, byl hotelový zřízenec.

„Vy musíte být slečna Bixbyová, co?“ zeptal se, jakmile ze sebe trochu oklepal to roští.

„Jak víte... Aha, zavolal vám ten hlídač zespoda.“

„Přesně tak,“ potvrdil suše.

V tu chvíli k nám přiběhl muž v podobné pláštěnce. „Moc mě to mrzí, pane... Jejda, co se vám to stalo?“

„Slečna Bixbyová měla trochu potíže v poslední zatáčce,“ odpověděl ten chlápek z křoví. Přešel k autu, vypnul motor a hodil klíčky druhému zřízenci. Vypadalo to, že už se trochu vzpamatoval – narovnal se a nasadil profesionální výraz. „Vezmu vám věci z auta a konečně vás ubytujeme, co vy na to?“

„Ano. Prosím,“ přikývla jsem. Nechtěla jsem se mu plést do cesty a dělat další problémy.

Šla jsem za ním do vstupní haly a poprvé mi došlo, jak opulentní hotel Bryant je. Elegantní schodiště z masivního dubu se vinulo několik pater nahoru a minimálně jedno patro dolů (alespoň z toho, co jsem viděla) a přetínalo obrovský prostor haly na dvě části. Kolem jednoho, dvou, ne – tří krbů, jejichž příjemné praskání zahánělo venkovní chlad, byly seskupeny pohovky a křesla. Každý krb byl trochu jiný. Krbové římsy byly vyřezané z tmavého dřeva a lemované sytě zelenými a zlatavě žlutými cihlami. Bylo to nádherné, skrz naskrz viktoriánské, ale poněkud... přeplácané? Ne, zastaralé bylo lepší slovo.

„To je krása, co?“

„Hmm?“ otočila jsem se ke zřízenci, který mě sledoval a čekal, jak zareaguji. „Ano, je to tu opravdu příjemné.“

Prošli jsme kolem dalšího obřího, tentokrát kamenného krbu s pěti obrovskými krystaly v barvě ametystu. „Tyhle krystaly tu našli, když se kopaly základy budovy.“

„Vážně?“ obdivně jsem potřásla hlavou. „A to bylo kdy?“

Jeho obličej se rozzářil takovou pýchou, jako by to byl on sám,

kdo první zabořil lopatu do hlíny. „V roce 1872. Tam, kde stojíte, byla vlastně původně kuchyně.“

Usmál se. Klidně by mohl vystupovat v reklamě na zubní pastu. Nemohla jsem odolat a také ukázala své perličky. Jestli jsou všichni zaměstnanci na svůj hotel tak pyšní jako on, tak to tu nebude tak horké.

Šla jsem za ním k recepčnímu pultu a všímala si přitom jeho černých polobotek, do kterých se přezul, úhledně vyžehlených kalhot a tmavě zelené fleecové mikiny s názvem hotelu na zádech. Na zaměstnaneckou uniformu to byl trochu mišmaš, ale v deštivém odpoledni, jako bylo tohle, mi na formálnosti tolik nezáleželo.

„Ahoj Trish, tohle je slečna Bixbyová.“

„Ale jistě,“ zaštěbetala hezká blondýnka za pultem. A zrovna když jsem se natáhla pro kabelku, udělal zřízenec stejný pohyb. Už přesně nevím, kdo z nás za to mohl, ale celý obsah kabelky se vysypal na koberec.

„Dneska musí být asi něco ve vzduchu. Omlouvám se, pomůžu vám.“ Klekl si vedle mě a začal mi pomáhat házet všechno zpátky. Sešity, tužky, iPad, peněženka, zápisník... Počkat, kde je zápisník? Rozhlédla jsem se kolem. Zřízenec už neklečel vedle mě, ale stál s mým zápisníkem v ruce a s podivným výrazem ho studoval.

Jízlivě jsem zakašlala a on konečně vzlhl.

„Tu máte.“ Pohladil obal zápisníku a podal mi ho.

„Díky. Byla bych bez něj úplně ztracená,“ zasmála jsem se a hodila ho do kabelky. Nejen to, pomyslela jsem si, přišla bych o všechny poznámky k zakázkám, na nichž jsem předtím pracovala. Můj zápisník totiž nebyl jen tak obyčejný. Doslova přetékal výstřižky z novin, fotkami, tabulkami a poznámkami. Byla to ta nejdůležitější věc, kterou jsem v kabelce nosila. Kromě toho, že byl praktický, měl pro mě i citovou hodnotu. Barbara mi ho dala v den, kdy jsem poprvé vyrazila sama do terénu pracovat na jedné zakázce v Coloradu.

„Tu máš, holka, tohle ti pomůže, aby ses ve světě neztratila,“ řekla a podala mi kožený zápisník. Na deskách bylo stříbrně vyryté moje jméno.

„Barbaro, ty mě rozmazluješ,“ přejela jsem prsty po tom úžasném nápisu. „Díky, to je nádhera.“

„Jen chráním svoji investici,“ zasmála se. „Je v mém vlastním zájmu, aby ses na cestách pořádně soustředila na práci.“

Od té doby jsem byla na cestách neustále a zápisník s nápady měla pořád u sebe.

Zřízenec si mě zkoumavě prohlížel. Nemohla jsem si pomoci a také se na něj zadívala.

Když jsme teď konečně byli uvnitř a v suchu, mohla jsem si ho pořádně prohlédnout. Kaštanové vlasy měl krátce zastřížené, ale kdyby byly delší, určitě by se mu vlnily. Byl vysoký a štíhlý, měl ostře řezané lícni kosti a výraznou bradu. Sprška pih na nose a lehce opálené tváře naznačovaly, že rád pobývá na čerstvém vzduchu, dokonce i v zimě.

Na nose měl brýle s želvovinovými obroučky, jejichž barva ladila k vlasům, které místy přecházely do zrzava. Jeho oči byly tak sytě modré, že připomínaly inkoust. Tak temně modrou jsem ještě v životě neviděla. Pátravě se na mě zadíval, jako by něco hledal, a potom doširoka otevřel oči, když to zřejmě našel.

Nadzdvihl levý koutek úst v bezstarostném úsměvu.

„Už můžeme jít nahoru?“

„Jistě,“ odpověděla jsem, a když se na mě znovu usmál, bylo mi jasné, že nejspíš moc dobře ví, jak drze se tváří. Přehodila jsem si kabelku přes rameno, obrátila oči v sloup a tiše si vynadala, že bych klidně začala s někým flirtovat jen pět minut po příjezdu.

Nikdy. Si. Nic. Nezačíněj. Tohle pravidlo jsem považovala za stejně pevné, jako byl zadek tohoto chlápka.

Strčila jsem si do kapsy zlatý (ne, vážně, nekecám) klíč od svého pokoje a potlačila touhu věnovat mu svůj vlastní drzý úsměv. „Kudy se tam jde?“

* * *

Všude bylo ticho. Hrobové ticho. Došli jsme do šestého patra a procházeli chodbou, která byla tak tichá, že by v ní bylo slyšet spadnout špendlík. K hotelu byly v průběhu let přistavovány různé další části (stejně jako u většiny starých středisek), což vytvářelo dojem králičí nory. Několik kroků na konec chodby, potom otočka, znovu několik kroků, další otočka... Nemělo to konce.

„Panebože, budu potřebovat mapu, abych našla cestu dolů,“ řekla jsem, když jsme počtvrté zahrnuli. „Proč mě ubytovali až tady?“

Ohlédl se na mě přes rameno. „Dali vám jeden z nejlepších pokojů v tomhle křídle. Je velice klidný.“

Z pokojů, kolem kterých jsme procházeli, se nic neozývalo. Žádná televize, rádio, žádné hovory. Zato jsem slyšela každíčký svůj krok.

Staré dřevěné podlahy pod květovaným běhounem skřípaly a pras-kaly, takže všichni široko daleko věděli, že se blíží. „Klidný. Bezva.“

Tohle místo bylo jedna velká starožitnost a všechno, co tu bylo, tu bylo už dlouho. Stropy byly alespoň tři metry vysoké a nad každými dveřmi byla římsa a nadsvětlík, který odkazoval na doby, kdy ještě neexistovala klimatizace. V tomhle patře nebyl ubytovaný zkrátka nikdo. Stěny pokrývaly růžové damaškové tapety a asi metr vysoké dřevěné obložení. To bylo sice pěkné, ale trochu staromódní. V perfektně rovné linii se na stěnách chodby skvěly černobílé fotografie z dob, kdy byl hotel na vrcholu slávy – zachmuřené fotografie lidí, kteří se neusmívali, ale zato drželi tenisové rakety a kroketové pálky.

Ne že by nebyli šťastní, ale tehdy museli při fotografování vydržet v jednom postoji i deset a víc minut a kdo by se proboha chtěl takhle dlouho usmívat? Tohle všechno jsem sice věděla, ale když jsem procházela chodbou, jediné, na co jsem mohla myslet, byli ti dávno mrtví našťvaní lidé, co na mě zírali ze stěn.

Tak aby bylo jasno, já se tak snadno nevyděším. Nekřičím u hororů a neschovávám se pod peřinu, když v noci slyším divné zvuky. Ale tahle chodba...

Znáte film *Osvícení*? Pamatujete si, jak se malý Danny v autíčku projíždí po chodbách hotelu Overlook? Jo, tak přesně na tohle jsem si vzpomněla.

To, proč jsou ty chodby sakra tak divný, bude určitě jedním z bodů na programu hned na první schůzce s rodinou Bryantových.

„Pojďte,“ přerušil ticho, když si uvědomil, že už dlouho mlčím. „Už tam skoro jsme.“

Konečně jsme dorazili k mému pokoji. Měl číslo 668.

Zakuckala jsem se smíchy. „To si snad ze mě děláte srandu?“ Pří-zračné chodby, temná zákoutí a mrtví na fotkách. „Proč mě prostě rovnou nestrčíte do pokoje 666?“

„Nikdo nechce spát v pokoji 666,“ odpověděl s naprosto vážným výrazem ve tváři a zavrtěl hlavou. Otevřel dveře a ohlédl se na mě. „Tedy až na jednoho slavného spisovatele z Maine, který se specializuje na psaní hororů... Možná ho budete znát.“

Evidentně si to užíval. Vrhla jsem poslední pohled na dlouhou chodbu a raději si pospíšila dovnitř za ním.

Rychle jsem sáhla po vypínači (vůbec ne nervózně) a rozhlédla se kolem. Pokoj byl velký, což bylo v téhle staré budově rozhodně

příjemným překvapením. Ale i přes jeho velkorysou rozlohu tu nebyla manželská postel, kterou jsem si při rezervaci vyžádala. Bylo tu úzké lůžko pro jednoho a půl člověka zakryté přehozem – nekecám, přehozem! – s malými růžičkami na purpurových prouzcích. Na posteli byl jediný polštář a přehoz byl pod něj úhledně zastrkán způsobem, který jsem na vlastní oči v životě neviděla, ale který mi byl povědomý z fotografií z padesátých let. Naproti stál starožitný toaletní stolek s kameninovým džbánkem a miskou – opravdu – a dřevěnou podlahu, kterou bylo vidět pouze v rozích místnosti, zakrývala světle fialová a tyrkysová noční mūra v podobě koberce.

Nějaká komedie z padesátých let a *Titanic* se potkaly ve starém motelu. Ale co je tohle?

„To je krb?“ zírала jsem na malé, ale nádherně zdobené ohniště. „To je tedy něco. Kde se to zapíná?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se zřízenec a uklízel mi přitom zavazadla.

„No, jak to mám zapnout?“ zeptala jsem se a rozhlédla se kolem. „Počkat, to nemůže být...“

„Na dřevo? To víte, že je,“ odpověděl a ukázal mi kartičku na krbové římsce. „Prostě zavolejte pokojovou službu a někdo vám sem přijde rozdělat oheň.“

„To není možné,“ vydechla jsem. Užasle jsem zírала. Krb v hotelovém pokoji byl sám o sobě něco luxusního, ale krb na dřevo? „To se moc často nevidí.“

„Celý hotel je místo, které se moc často nevidí, slečno Bixbyová. Brzy zjistíte, že jsme samé překvapení.“

„To si umím představit,“ zašeptala jsem a pohladila jemně vyřezávané dřevo římsy.

„Tamhle je koupelna a balkon jen pro vás je tady. Kvůli tomu lijáku toho nejspíš dnes večer moc neuvidíte, ale pokud bude ráno jasno, je odsud vidět až do městečka Hyde Park. Budete dnes večer večeřet v jídelně, nebo u sebe v pokoji?“

„Hmm? Asi v jídelně,“ řekla jsem a pořád se rozhlížela. Něco mi tu chybělo.

„Výborně. Mohu pro vás ještě něco udělat, slečno Bixbyová?“

„Vlastně ano,“ zmateně jsem na něj pohlédla. „Kde je televize?“

„Žádná tu není.“

„Tak počkat, cože?“

Usmál se. „Bryantovi odnepaměti zastávali názor, že v horách je ze všeho nejdůležitější příroda.“

Zkřížila jsem ruce na prsou. „A jak to sakra souvisí s mojí televizí?“ „Bryantovi si myslí, že televize člověka jen rozptyluje od světa přírody, který je doslova za vašimi dveřmi.“

„S tím by se teoreticky dalo souhlasit. Ale prakticky si myslím, že by hosti měli mít možnost se sami rozhodnout, jestli chtějí sledovat přírodu i v hlavním vysílacím čase.“

„Bryantovi by jistě odpověděli, že hosté se už rozhodli v okamžiku, kdy si naplánovali dovolenou u nás. Že když si rezervují pokoj v našem hotelu, činí zároveň jasné a přímé rozhodnutí opustit vnější svět a být v těsném kontaktu s přírodou – a to bez jakýchkoli rozptýlení.“

„Na vašich webových stránkách je uvedeno, že hotel každoročně hostí festival polky a soutěž v hraní na akordeon. A to tu probíhá nikoho nerozptyluje?“

Podíval se na mě a evidentně se dostával do varu. „Bryantovi si myslí, že...“

Zvedla jsem ruku, abych ho zarazila. „Víte co, už mám po krk toho, co si ti Bryantovi myslí. Ale upřímně řečeno to zní trochu jako nějaká telenovela, která by mohla hrát v pozadí na tom tajemném přístroji, o kterém se právě teď bavíme. Tak to vzdejte. Někde tady přece musí být televize, ne?“

„Samozřejmě,“ přikývl a narovnal si brýle. „Rádi vás kdykoli přivítáme v Salonku soumraku v prvním patře. Tam je společná televize.“

„Salonek soumraku? To snad nemyslíte vážně.“

Zamrkal. „Proč bych to neměl myslet vážně?“

„To je absurdní.“

„Jediné, co je tady absurdní, je neschopnost člověka nechat se zcela pohltnout přírodou.“

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. *Ten chlap se mi snad jenom zdá.* „Nechat se zcela pohltnout přírodou? Kam na to chodíte? Prokrista-pána, jak si můžete vyvodit, že když se chci ráno při oblékání podívat na televizi, nejsem schopná se nechat pohltnout přírodou?“

„Hotel Bryant byl se světem přírody vždy pevně svázán.“

„To teda pěkně kecáte. Recepční měla za pultem balíček gumových medvídků. Rozhodně si nemyslím, že by vaše verze přírody zahrnovala taky poloprůsvitná zvířátka, nebo rozhodně ne ve formě něčeho barevného a živýkáho.“

Zamračil se. „Ujišťuji vás, že na tohle se naše pravidla nevztahují.“

„Pravidla nepravidla, jak sem nahoru dostanu televizi?“

„Nijak.“

„Blbost,“ znovu jsem zkrřížila ruce na prsou.

„Další polštáře? Beze všeho. Nóbl župan?“ přešel ke komodě a teatrálně otevřel první šuplík. „Ten tu dokonce už je. Zmrzlinový pohár ve tři ráno?“ Zvedl sluchátko telefonu. „Vaše přání je nám rozkazem.“

„Takže v historii tohotohle místa si nikdy nikdo pro svůj pokoj nevyžádal obrázkovou mluvící krabičku?“

Na několik vteřin se zarazil, ale pak pohotově odpověděl: „Pokud vím, tak ne.“

„Žádná ubohá nemocná stařenka, která se nemohla dobelhat do Salonku soumraku, ale přesto si chtěla užít svůj odpolední seriál?“ přitvrdila jsem. „Nebo si možná ten *slavný spisovatel z Maine* mohl vyžádat televizi, aby se mohl dívat na jeden z mnoha svých zfilmovaných románů? Chcete mi snad namluvit, že ani jeden z VIP hostů, kteří vás někdy navštívili, včetně – jak uvádíte na svých webových stránkách – každého úřadujícího prezidenta, neměl na svém pokoji televizi?“

Zamračil se. „Možná jsme někdy udělali malou výjimku v extrémních případech, ale...“

„Ha!“ vykřikla jsem. „A přesně to tady teď máme, extrémní případ. Takže kdybyste byl tak laskav, upalujte dolů a ze speciální skříňe pro extrémní případy mi vytáhněte nějakou pěknou plochou obrazovku.“ Žuchla jsem do křesla v rohu místnosti a můj zadek jediným pohybem narušil několik vrstev krajkových přehozů.

Přehozy možná utlumily nejen mé žuchnutí, ale taky účinek mých slov, protože jeho výraz přešel od stěží skrývané frustrace k *tak tady jsem skončil*. „Slečno Bixbyová, rád a ochotně předám váš neobvyklý požadavek našemu týmu, co vy na to?“ usmál se a znovu ukázal svůj vzorový chrup.

Televize je neobvyklý požadavek. To se mi snad jenom zdá.

„To je v pořádku. Přežiju to,“ povzdechla jsem si. Tahle konverzace mě unavila. Chtěla jsem si vybalit, trochu se tu rozkoukat a prohlédnout si další podivnosti.

„Tak to tedy takhle uzavřeme,“ odpověděl, a když znovu vykročil do chodby, otočil se. „Přeji vám příjemný pobyt, slečno Morganová.“

„Díky, a... Tak počkat, jak jste mi to řekl? Jak je to možné, že znáte moje jméno?“

„Jsem Archie Bryant,“ odpověděl a jeho úsměv se změnil v něco, co silně připomínalo jízlivé pobavení. „Vítejte v hotelu Bryant.“

Dveře se zavřely a já tam zůstala stát sama. Cívěla jsem do prázdna. Archie Bryant, syn muže, který mě najal. Hned odhalil, že rozhodně nejsem Melanie Bixbyová a že jsem se tu ubytovala pod falešnou záminkou.

A do prkýnka dubovýho...

kapitola tři

Zhluboka jsem se nadechla. Chladný vzduch mi plnil plíce a pak jsem ho vypouštěla v podobě bílého obláčku. Přemýšlela jsem, jak si poradím s tímhle menším zádrhelem.

Jakmile velevážený pan Bryant odešel, zamířila jsem na balkon. Každý pokoj bez ohledu na velikost měl svůj vlastní balkon a na něm dvě starožitná houpací křesla. A to opravdu chcete, protože kdyby počasí bylo jen o něco lepší, tak ten výhled...

Ten výhled mi vyrazil dech. Catskillské hory byly překrásné, dokonce i když je halily bouřkové mraky. Hluboké údolí pod pozemky hotelu ustupovalo vzdálenějším kopcům, na jejichž vrcholcích se stále bělaly zbytky posledního sněhu. Ledový vzduch mi vířil kolem kotníků, ale přesto jsem ještě chvílku zůstala stát v tichu. Zhoupala jsem se z pat na špičky a zase zpátky. Nohy jsem měla ještě ztuhlé z celodenního sezení v autě. Těšila jsem se, až vypadnu ven, protáhnu se a proběhnu. Moje tělo doslova křičelo po pohybu na čerstvém vzduchu. Z nebe však pořád padal ten zledovatělý déšť a hledat trasu v takovém počasí nebyl zrovna ten nejlepší nápad.

Pořád ještě jsem se nevzpamatovala z šoku, že hotelový zřízenec byl syn majitele. Měla jsem to tušit. Na zřízence byl až moc dobře oblečený – jeho nažehlené kalhoty a nablýskané polobotky ho hned prozradily a pod fleecovou mikinou měl určitě bílou košili a kravatu.

Uf, a ta naše absurdní diskuse o televizi. Na tu si určitě taky vzpomene, až se mu za dva dny oficiálně představím jako „slečna Clara Morganová“.

No co. Se zaměstnanci hotelů jsem už vedla i kontroverznější hovory, než aby do pokoje obstarali televizi. Jen mám radši ty, které probíhají podle mého.

No uznejte. Žádná televize. V jakém století tady žijí? Televizní večery v Salonku soumraku jsou určitě zážitek, ale když budu potřebovat něčím přehlušit ticho, dvakrát mi to nepomůže.

Kam až moje paměť sahá, nechávala jsem vždycky zapnutou televizi, i když jsem se na ni zrovna nedívala. Při jídle, při čtení a sto procentně při usínání jsem potřebovala něco slyšet. Někdy jsem ji

dokonce nechávala zapnutou, i když jsem nebyla doma, protože jsem večer při návratu chtěla slyšet něco jiného než nepřírozené ticho. Přepínala jsem programy, než jsem našla vhodnou kulisu, něco, co bylo sice dost zajímavé, ale ne tak, abych u toho nemohla usnout. Nejlepší bylo, když jsem našla nějakou hudební stanici, kde běžely staré hity, písničky ze sedmdesátých let nebo klasické country (tu mám nejradši). Nic na světě mě spolehlivěji neuspí.

Problém byl, že jsem bez televize neusnula už... Panebože, jak je to dlouho? Už teď se mi v hlavě rozběhly myšlenky na dnešní noc, na to, jak se mám pokusit usnout v tom prázdném tichu. Nebyla jsem si jistá, jestli bez televizního šumu vůbec usnout dokážu.

Bez něj totiž přebíral vládu můj mozek. Ta nerozumová část, kde držím své nahromaděné vzpomínky pěkně pod zámkem.

Potřásla jsem hlavou, abych se těch představ zbavila. Vdechla jsem poslední dávku chladného vzduchu a zamířila dovnitř vybalit si věci.

* * *

„Jau, do pr... Auuu!“ vykřikla jsem, když mi na hlavu potřetí spadla postel. Ukázalo se, že vybalit si kufr nebude hračka. Jediná šatní skříň v pokoji totiž nebyla skříní, ale úkrytem pro další středověký zlepšovák: výklopnou postel. Pokaždé, když jsem z kufru vytáhla nějaké oblečení, natáhla jsem se ze zvyku po dveřích skříně, jenže jsem zapoměla, že tady nahoře vládne příroda a pevné zásady. Možná tu sice nemají televizi, ale zato tu stoprocentně mají výklopnou postel.

Zatlačila jsem tu debilní věc zpátky do „skříně“, promnula si hlavu a s dalším oblečením přešla ke komodě. Potom jsem z tašky vytáhla lepicí papírek, tlustým fixem na něj napsala: „Tohle už kurva nikdy neotvírej!“ a přilepila ho na skříň.

V zápisníku přibyla nová poznámka. Další položka na seznamu věcí, které by se v tomhle hotelu měly změnit.

A tak jsem se v pokoji zabydlela – s lehkostí a hospodárností někoho, kdo strávil větší část svého dospělého života s kufrem v ruce.

A nejen svého dospělého života.

Na mobilu jsem si našla podcast o cestování a pořádně ho zesílila. V tomhle patře nebudu rozhodně nikoho rušit. Zavřela jsem zápisník a pohladila své jméno na deskách. Teď už mi bylo jasné,